

**DECIZIA nr.747
din 4 noiembrie 2015**

**referitoare la obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii privind
completarea unor prevederi ale Legii administrației publice locale
nr.215/2001, precum și a unor prevederi ale Legii nr.340/2004 privind
prefectul și instituția prefectului**

Augustin Zegrean	- președinte
Valer Dorneanu	- judecător
Petre Lăzăroiu	- judecător
Mircea Ștefan Minea	- judecător
Daniel Marius Morar	- judecător
Mona-Maria Pivniceru	- judecător
Puskás Valentin Zoltán	- judecător
Simona-Maya Teodoroiu	- judecător
Tudorel Toader	- judecător
Benke Károly	- magistrat-asistent șef

1. Pe rol se află soluținarea obiecției de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii privind completarea unor prevederi ale Legii administrației publice locale nr.215/2001, precum și a unor prevederi ale Legii nr.340/2004 privind prefectul și instituția prefectului, obiecție formulată de Președintele României.

2. Obiecția de neconstituționalitate a fost înregistrată la Curtea Constituțională sub nr.5557/16 octombrie 2015 și constituie obiectul Dosarului nr.1508A/2015.

3. În motivarea obiecției de neconstituționalitate sunt invocate atât critici de neconstituționalitate extrinsecă, constând în încălcarea art.61 și art.75 alin.(1) și (5) coroborate cu cele ale art.123 alin.(3) din Constituție, cât și critici de neconstituționalitate intrinsecă, constând în încălcarea art.1 alin.(5) și art.123 alin.(5) din Constituție.

4. Cu privire la criticile de neconstituționalitate extrinsecă, se apreciază că Legea nr.215/2001 și Legea nr.340/2004, completate prin legea supusă controlului de constituționalitate, fac parte din categoria legilor organice, în conformitate cu art.73 alin.(3) lit.o) și art.123 alin.(3) din Constituție. În consecință, pentru intervențiile legislative ce vizează Legea nr.215/2001, Camera decizională urma să fie Camera Deputaților, iar pentru cele referitoare la Legea nr.340/2004, Camera decizională urma să fie Senatul. Luând în dezbateră propunerea legislativă, Camera Deputaților, în ședința din 3 iunie 2015, a respins-o în integralitate, iar, ulterior, Senatul, în ședința sa din 21 septembrie 2015, a hotărât adoptarea sa cu unele modificări și transmiterea ei spre promulgare Președintelui României.

5. Se arată că reglementările prevăzute la art.123 alin.(3) din Constituție se dezbate și se adoptă de Senat, ca primă Cameră sesizată și de Camera Deputaților în calitate de Cameră decizională; or, contrar dispozițiilor de competență a Camerelor Parlamentului în materie de legiferare, art.II din legea criticată - prin care a fost completată Legea nr.340/2004 - a fost adoptat de Senat în calitate de Cameră decizională. Întoarcerea legii la Camera Deputaților, cu privire la art.II, se impunea cu atât mai mult cu cât Camera Deputaților respinsese această inițiativă legislativă. Așadar, prin faptul că Senatul nu a dispus întoarcerea legii la Camera Deputaților în calitate de Cameră decizională în ceea ce privește prevederile art.II din legea dedusă controlului de constituționalitate, au fost încălcate prevederile art.75 alin.(1) și (5) din Constituție.

6. Cu privire la criticile de neconstituționalitate intrinsecă, autorul obiecției de neconstituționalitate arată că dispozițiile art.I și art.II pct.1 din legea criticată reiau o normă deja existentă dintr-o altă lege distinctă, respectiv conținutul normativ al art.30 alin.(3) din Legea nr.90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului. Or, în ideea unei bune reglementări și a unei legislații ce urmărește claritatea normelor, instituirea aceleiași norme în conținutul a trei acte normative

(Legea nr.215/2001, Legea nr.340/2004 și Legea nr.90/2001) nu poate fi primită. Ținând cont de necesitatea existenței unicității reglementării în materie și pentru evitarea creării unui paralelism legislativ, este necesară concentrarea reglementărilor cu privire la același aspect într-un singur act normativ. Nerespectarea acestei cerințe stabilite chiar prin art.16 din Legea nr.24/2000 contravine prevederilor constituționale ale art.1 alin.(5) din Constituție în componenta sa referitoare la calitatea legilor.

7. De asemenea, se susține că dispozițiile art.II pct.1 din legea analizată referitoare la competența prefectului de a verifica legalitatea actelor emise de președinții consiliilor județene încalcă art.123 alin.(5) din Constituție, întrucât textul constituțional invocat nu prevede în enumerarea limitativă a actelor care pot fi atacate de prefect la instanțele de contencios administrativ și actele președintelui consiliului județean. Or, nu se poate adăuga prin lege un nou subiect de drept ale cărui acte să fie supuse controlului de legalitate exercitat de prefect, extinderea sferei de aplicare a prevederilor art.123 alin.(5) din Constituție putând fi realizată numai printr-o lege de revizuire a Constituției.

8. În conformitate cu dispozițiile art.16 alin.(2) din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, obiecția de neconstituționalitate a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, precum și Guvernului, pentru a comunica punctul lor de vedere.

9. **Președintele Camerei Deputaților** a transmis Curții Constituționale, cu adresa nr.2/2325/CP din 28 octombrie 2015, înregistrată la Curtea Constituțională sub nr.5839/29 octombrie 2015, punctul său de vedere, prin care apreciază că obiecția de neconstituționalitate formulată este neîntemeiată. Se reține că, în punctul de vedere exprimat, se răspunde numai la criticile de constituționalitate intrinsecă, raportate la art.1 alin.(5) și art.123 alin.(5) din Constituție.

10. Cu privire la pretinsa încălcare a art.1 alin.(5) din Constituție, se susține că actul normativ analizat nu numai că nu încalcă normele de tehnică legislativă referitoare la evitarea paralelismelor legislative, ci, din contră, se integrează organic în sistemul legislației, corelându-se cu celelalte acte normative în vigoare.

11. Cu privire la încălcarea art.123 alin.(5) din Constituție, se arată că prefectul este garantul respectării legii și a ordinii publice la nivel local [art.1 alin.(3) din Legea nr.215/2001], reieșind, astfel, necesitatea reglementării posibilității acestuia de a verifica măsurile întreprinse de primar sau de președintele consiliului județean în calitatea lor de reprezentanți ai statului în unitatea administrativ-teritorială, fapt care respectă art.123 alin.(5) din Constituție și nu adaugă un nou subiect de drept ale cărui acte să fie supuse controlului de legalitate exercitat de prefect. O atare posibilitate – atacarea în contencios administrativ a actelor președintelui consiliului județean - se justifică cu atât mai mult cu cât, ca și primarul, președintele consiliului județean este organ al administrației publice locale prin care se realizează autonomia locală, ales direct, în condițiile legii, dar pe care Constituția nu l-a avut expres în vedere, deoarece, la data adoptării acesteia și mai apoi a revizuirii sale, președintele consiliului județean nu era ales direct, ci indirect. De aceea, rațiunile care justifică posibilitatea prefectului de a ataca în contencios administrativ actele primarului se aplică *mutatis mutandis* și în privința actelor președintelui consiliului județean. În consecință, soluția normativă criticată este în spiritul prevederilor art.123 alin.(5) din Constituție, contribuind la respectarea și aplicarea principiului legalității la nivel local.

12. **Guvernul** a transmis Curții Constituționale, cu adresa nr.5/5728/2015, înregistrată la Curtea Constituțională sub nr.5949/3 noiembrie 2015, punctul său de vedere, prin care apreciază că obiecția de neconstituționalitate formulată „ar putea fi întemeiată” în privința criticilor de neconstituționalitate raportate la art.61, art.75

alin.(1) și (5) și art.123 alin.(3) și (5) din Constituție, pe de o parte, și neîntemeiată în privința criticilor de neconstituționalitate raportate la art.1 alin.(5) din Constituție, pe de altă parte.

13. Cu privire la criticile de neconstituționalitate raportate la prevederile art.61, art.75 alin.(1) și (5) și art.123 alin.(3) din Constituție, se susține că acestea „ar putea fi întemeiate”. Se arată că legea organică ce reglementează atribuțiile prefectului nu face parte din cele prevăzute la art.75 alin.(1) din Constituție; așadar, în cazul legilor care reglementează atribuțiile prefectului prima Cameră sesizată ar fi trebuit să fie Senatul, iar Camera Deputaților Camera decizională. De aceea, Senatul nu putea adopta definitiv legea supusă controlului de constituționalitate, ci trebuia să transmită propunerea legislativă Camerei Deputaților care urma să decidă definitiv în procedură de urgență asupra textului art.II al propunerii legislative [a se vedea, în acest sens, art.75 alin.(4) și (5) din Constituție].

14. Cu privire la criticile de neconstituționalitate raportate la art.1 alin.(5) din Constituție, se apreciază că legea criticată nu instituie un paralelism legislativ, din contră, vizează corelarea textelor de lege în sensul art.13 lit.a) din Legea nr.24/2000, conform căruia *„proiectul de act normativ trebuie corelat cu prevederile actelor normative de nivel superior sau de același nivel, cu care se află în conexiune”*.

15. Cu privire la criticile de neconstituționalitate raportate la art.123 alin.(5) din Constituție, se apreciază că textele legale criticate „ar putea veni în contradicție” cu textul de referință anterior menționat din moment ce acesta stabilește, în mod neechivoc, sfera actelor ce sunt supuse controlului prefectului, respectiv actele consiliului județean, ale consiliului local sau ale primarului, nu și cele ale președintelui consiliului județean. Includerea și a altor acte administrative în sfera tutelei administrative exercitate de prefect ar adăuga la textul constituțional antereferit. În sensul celor arătate, sunt invocate Decizia Curții Constituționale

nr.1353 din 10 decembrie 2008 și Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție – *Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept* nr.11 din 11 mai 2015.

16. **Președintele Senatului** nu a comunicat punctul de vedere asupra obiecției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând obiecția de neconstituționalitate, punctul de vedere al președintelui Camerei Deputaților și al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile legii criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr.47/1992, reține următoarele:

17. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art.146 lit.a) din Constituție, precum și ale art.1, art.10, art.15 și art.18 din Legea nr.47/1992, republicată, să soluționeze obiecția de neconstituționalitate.

18. Obiectul controlului de constituționalitate îl constituie dispozițiile Legii privind completarea unor prevederi ale Legii administrației publice locale nr.215/2001, precum și a unor prevederi ale Legii nr.340/2004 privind prefectul și instituția prefectului, care au următorul cuprins

„Art.I – Alineatul (7) al articolului 115 din Legea administrației publice locale nr.215/2001, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.123 din 20 februarie 2007, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și va avea următorul cuprins:

<<(7) Dispozițiile primarului, dispozițiile președintelui consiliului județean, hotărârile consiliului local și hotărârile consiliului județean sunt supuse controlului de legalitate al prefectului în condițiile legii care îi reglementează activitatea>>.

Art.II – Legea nr.340/2004 privind prefectul și instituția prefectului, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.225 din 24 martie 2008, cu modificările și completările ulterioare, se completează după cum urmează:

1. La articolul 19 alineatul (1), litera e) se modifică și va avea următorul cuprins:

„e) verifică legalitatea actelor administrative ale consiliului județean, ale consiliului local, ale președintelui consiliului județean sau ale primarului;”

2. Articolul 20 va avea următorul cuprins:

<<Art.20 – Prefectul poate verifica măsurile întreprinse de primar sau de președintele consiliului județean în calitatea lor de reprezentanți ai statului în unitatea administrativ-teritorială, precum și măsurile întreprinse în baza delegării respectivelor atribuții ale acestora și poate sesiza organele competente în vederea stabilirii măsurilor necesare, în condițiile legii>>”..

19. Textele constituționale invocate în susținerea obiecției de neconstituționalitate sunt cele ale art.1 alin.(5) în componenta sa referitoare la calitatea legii, art.61 cu referire la principiul bicameralismului, art.75 alin.(1) și (5) privind sesizarea Camerelor, art.123 alin.(3) și (5) cu privire la reglementarea prin lege organică a atribuțiilor prefectului și competența sa cu privire la atacarea, în fața instanței de contencios administrativ, a unui act al consiliului județean, al celui local sau al primarului.

(1) Admisibilitatea obiecției de neconstituționalitate

20. Curtea constată că sesizarea formulată îndeplinește condițiile de admisibilitate prevăzute de art.146 lit.a) teza întâi din Constituție atât sub aspectul obiectului său, fiind vorba de o lege adoptată și nepromulgată încă, cât și sub aspectul titularului dreptului de sesizare, aceasta fiind semnată de Președintele României.

(2) Analiza obiecției de neconstituționalitate

(2.1.) Procesul legislativ al Legii administrației publice locale nr.215/2001, precum și al unor prevederi ale Legii nr.340/2004 privind prefectul și instituția prefectului

21. Propunerea legislativă a fost inițiată de deputatul Andrei-Liviu Volosevici și a fost înregistrată la Senat la data de 12 februarie 2015. Urmare a primirii avizului Consiliului Legislativ nr.237/13 martie 2015, prin care s-a arătat că intervențiile legislative operate asupra primei legi (Legea nr.215/2001) impun ca prima Cameră sesizată să fie Camera Deputaților, iar asupra celei de-a doua legi (Legea nr.340/2004) prima Cameră sesizată să fie Senatul, Comisia juridică, de numiri, disciplină, imunități și validări a Senatului a solicitat Biroului permanent al Senatului transmiterea propunerii legislative Camerei Deputaților, urmând ca Senatul să o ia în dezbatere ca și Cameră decizională conform art.75 alin.(4) și (5) din Constituție (a se vedea avizul nr.80/2015 al Comisiei). Plenul Senatului, în ședința sa din 20 aprilie 2015, a hotărât transmiterea propunerii legislative menționate Camerei Deputaților pentru a o dezbate și adopta ca primă Cameră sesizată (109 voturi pentru, 1 împotrivă și 2 abțineri).

22. La 22 aprilie 2015 propunerea legislativă este prezentată în Biroul permanent al Camerei Deputaților, care o ia în discuție și solicită Guvernului un punct de vedere. La 13 mai 2015 Biroul permanent propune sesizarea următoarelor comisii pentru întocmirea unui raport comun: Comisia pentru administrație publică și amenajarea teritoriului și Comisia juridică, de disciplină și imunități, termenul stabilit pentru depunerea raportului fiind 21 mai 2015. Potrivit raportului comun transmis Biroului permanent la 2 iunie 2015, s-a constatat că legislația în domeniu este suficientă, clară și acoperă situațiile pe care inițiativa legislativă dorește să le reglementeze, astfel încât s-a propus plenului Camerei Deputaților respingerea propunerii legislative. La 3 iunie 2015, plenul Camerei Deputaților a respins

propunerea legislativă (305 pentru, 2 împotriva, 6 abțineri) și, în aceeași zi, a înaintat-o Senatului.

23. După înaintarea propunerii legislative Senatului, aceasta a fost repartizată Comisiei pentru administrație publică și organizarea teritoriului și Comisiei juridice, de numiri, disciplină, imunități și validări pentru întocmirea unui raport comun. Raportul comun al celor două comisii de specialitate, înregistrat sub nr.296 din 30 iunie 2015, supune spre dezbateră și adoptare Plenului Senatului propunerea legislativă cu un amendament admis (actualul art.I din lege), stabilindu-se, totodată, incidența art.73 alin.(3) lit.o) din Constituție, așadar, a faptului că Senatul este Cameră decizională. Propunerea legislativă, în vederea dezbaterii și adoptării sale, este înscrisă succesiv pe ordinea de zi a Senatului în 8 și 21 septembrie 2015. Pe data de 8 septembrie 2015 a avut loc dezbaterea propunerii legislative, votul amânându-se pentru data de 15 septembrie 2015. De abia pe 21 septembrie 2015 are loc votul, propunerea legislativă fiind aprobată (107 voturi pentru, 9 împotriva și 1 abținere).

24. La 28 septembrie 2015 legea adoptată este trimisă la promulgare, iar pe data de 16 octombrie 2015 Președintele României a sesizat Curtea Constituțională cu prezenta obiecție de neconstituționalitate.

(2.2.) Modificări legislative preconizate

25. În esență, legea supusă controlului de constituționalitate urmărește introducerea, în conținutul normativ al Legii nr.215/2001 și al Legii nr.340/2004, a controlului de legalitate al prefectului cu privire la actele președintelui consiliului județean, în condițiile în care o atare competență a prefectului era deja prevăzută de art.30 alin.(3) din Legea nr.90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.164 din 2 aprilie 2001. De asemenea, legea criticată acordă prefectului

competența de a verifica măsurile întreprinse în baza delegării atribuțiilor primarului și președintelui consiliului județean.

(2.3.) Analiza criticilor de neconstituționalitate extrinsecă

26. Examinând procesul legislativ, rezultă că dispozițiile art.I din propunerea legislativă reglementau în forma inițiatorului propunerii legislative obligația comunicării dispozițiilor președintelui consiliului județean prefectului; în acest sens, textul inițial al propunerii legislative prevedea introducerea după alineatul (4) al art.115 din Legea nr.215/2001 a unui nou alineat, respectiv alin.(4¹) cu următorul conținut normativ: „(4¹) *Dispozițiile președintelui consiliului județean se comunică în mod obligatoriu prefectului județului, în cel mult 5 zile lucrătoare de la semnarea lor*”. Dispozițiile art.II pct.1 stabileau, atât în forma inițială a propunerii legislative, cât și în forma adoptată a legii, competența prefectului de a exercita tutela administrativă asupra dispozițiilor președintelui consiliului județean. În acest context normativ, în privința textului art.I erau aplicabile dispozițiile constituționale ale art.73 alin.(3) lit.o) coroborate cu art.75 alin.(1) teza întâi (Camera Deputaților era Cameră de reflecție, iar Senatul Cameră decizională) în timp ce în privința art.II urmau a-și găsi aplicarea dispozițiile constituționale ale art.123 alin.(3) coroborate cu art.75 alin.(1) teza a doua (Senatul era Cameră de reflecție, Camera Deputaților Cameră decizională). Întrucât Camera Deputaților, ca primă Cameră sesizată, a respins propunerea legislativă, urma ca aceasta să fie supusă dezbaterii și aprobării Senatului. Senatul a adoptat cele două prevederi, modificând însă art.I din lege într-un sens ce transformă conținutul său normativ într-unul circumscris art.123 alin.(3) din Constituție; în consecință, rezultă că atât pentru art.I, în noua sa configurare, cât și pentru art.II din lege Camera decizională (Senatul) a adoptat o prevedere pentru care competența decizională aparținea primei Camere sesizate - practic legea în întregime, dat fiind că aceasta era compusă din cele două articole. De aceea, legea trebuia întoarsă la

prima Cameră sesizată, care urma să decidă definitiv în procedură de urgență conform art.75 alin.(5) coroborat cu alin.(4) al aceluiași text constituțional.

27. Analizând conținutul normativ al dispozițiilor art.I și II din legea supusă controlului de constituționalitate, Curtea constată că acestea reglementează cu privire la tutela administrativă, cu alte cuvinte la competența prefectului de a ataca direct în fața instanței de contencios administrativ actele emise de autoritățile administrației publice locale. Textele în discuție individualizează sfera acestor acte la: dispozițiile primarului, dispozițiile președintelui consiliului județean, hotărârile consiliului local și hotărârile consiliului județean. În consecință, textul constituțional aplicabil pentru modul de derulare a procedurii legislative în privința actelor normative referitoare la atribuțiile prefectului este art.123, text care, la alin.(3), stabilește că acestea se reglementează prin lege organică.

28. Cu alte cuvinte, aspectele referitoare la tutela administrativă, competență exclusivă a prefectului, trebuie reglementate prin lege organică adoptată potrivit art.123 alin.(3) din Constituție. Acest aspect se traduce, în ceea ce privește competența și sesizarea Camerelor Parlamentului, prin stabilirea ca primă Cameră sesizată a Senatului, iar Camera Deputaților devine astfel Cameră decizională.

29. În ipoteza de față, Curtea constată că, din jocul respingerii/ aprobării propunerii legislative și al modificărilor aduse acesteia, Senatul, în calitate de Cameră decizională, a adoptat prevederi care țineau de competența decizională a Camerei Deputaților. În aceste condiții, legea în întregime (art.I și II) trebuia întoarsă la prima Cameră sesizată, respectiv Camera Deputaților, pentru a decide definitiv, ceea ce nu s-a întâmplat.

30. Așadar, pe de o parte, conținutul normativ al art.I din lege a fost sustras dezbaterii și adoptării Camerei decizionale contrar art.61 și art.75 alin.(1) și (5) coroborate cu cele ale art.123 alin.(3) din Constituție, iar, pe de altă parte, în

privința art.II, prevedere care intra în competența decizională a Camerei Deputaților, nici măcar nu a fost adoptată de aceasta ca primă Cameră sesizată, fiind respinsă, astfel încât ea nu putea fi adoptată definitiv de a doua Cameră (Senatul) decât cu încălcarea art.75 alin.(1) și (5) coroborate cu cele ale art.123 alin.(3) din Constituție.

31. Curtea constată că, în primul caz (art.I din lege), Camera Deputaților nu a avut ocazia/ prilejul de a se pronunța asupra soluției legislative introduse la Senat, soluție care intra în competența sa decizională; numai una dintre Camerele Parlamentului a participat la configurarea acestui text de lege, cealaltă fiind, în mod evident, exclusă, deși trebuia să fie ea însăși Camera decizională. Constituția cuprinde un mecanism care este de natură să corecteze asemenea situații, cel al întoarcerii legii la Camera decizională, mecanism care a fost, însă, ignorat de către Senat (a se vedea și Decizia nr.1018 din 19 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.511 din 22 iulie 2010). Prin nerecurgerea la acest mecanism constituțional a fost încălcat principiul bicameralismului (cu privire la înțelesul acestui principiu, a se vedea Decizia nr. 710 din 6 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 358 din 28 mai 2009, Decizia nr. 413 din 14 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 291 din 4 mai 2010, sau Decizia nr. 1.533 din 28 noiembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 905 din 20 decembrie 2011), iar Senatul s-a erijat în Cameră decizională, cu încălcarea competenței celeilalte Camere.

32. În cel de-al doilea caz (art.II din lege), Camera Deputaților a avut ocazia/ prilejul de a se pronunța asupra soluției legislative ca primă Cameră sesizată, soluție care intra însă în competența sa decizională. Dacă ar fi adoptat legea, prevederea respectivă era definitiv adoptată dacă și Senatul era de acord; însă Camera Deputaților nu a adoptat legea, astfel încât, în condițiile adoptării ei de către Senat, ea trebuia întoarsă Camerei Deputaților spre adoptare.

Neprocedându-se în acest fel, Senatul s-a erijat în Cameră decizională, cu nesocotirea competenței celeilalte Camere, încălcând prevederile art.75 alin.(1) și (5) coroborate cu cele ale art.123 alin.(3) din Constituție.

33. De asemenea, Curtea reține că, „întrucât criteriile de partajare a competențelor celor două Camere, precum și modalitatea de soluționare a unor eventuale conflicte de competențe sunt expres prevăzute în Legea fundamentală, [...] fiecare Cameră a Parlamentului este obligată să aplice întocmai dispozițiile art.75 din Constituție” (Decizia nr.1018 din 19 iulie 2010, *precitată*). Or, astfel cum s-a arătat mai sus, procesul legislativ care a condus la adoptarea legii analizate nu a respectat aceste exigențe constituționale, astfel încât întreaga lege este lovită de un viciu de neconstituționalitate extrinsec, fiind încălcate, așadar, prevederile art.61 și art.75 alin.(1) și (5) coroborate cu cele ale art.123 alin.(3) din Constituție.

34. Distinct de cele anterior menționate, Curtea reține faptul că intervenția legislativă operată asupra Legii nr.215/2001, deși în sens larg poate viza regimul general privind autonomia locală [art.73 alin.(3) lit.o) din Constituție], în realitate, se constată că legiuitorul constituant a extras atribuțiile prefectului, printr-o normă specială, din această sferă largă de relații sociale, stabilind în mod expres că ele trebuie reglementate printr-o lege organică în condițiile art.123 alin.(3) din Constituție. Faptul că art.75 alin.(1) din Constituție nu prevede în ipotezele reglementate de art.73 alin.(3) lit.o) și art.123 alin.(3) din Constituție aceeași primă Cameră ce trebuie sesizată, înseamnă că, în mod evident, organizarea, funcționarea și competențele prefectului și ale instituției prefectului trebuie reglementate printr-o lege organică distinctă față de cea privind organizarea administrației publice locale, a teritoriului, precum și regimul general privind autonomia locală. Așadar, modificările aduse prin legea analizată trebuiau, de fapt, să vizeze numai Legea nr.340/2004, aceasta reglementând atribuțiile prefectului.

(2.4.) *Analiza criticilor de neconstituționalitate intrinsecă ale Legii administrației publice locale nr.215/2001, precum și a unor prevederi ale Legii nr.340/2004 privind prefectul și instituția prefectului*

35. În raport de cauza de neconstituționalitate extrinsecă reținută, Curtea constată că nu mai este cazul să se examineze și motivele de constituționalitate intrinsecă formulate de autorul obiecției de neconstituționalitate raportate la art.1 alin.(5) și art.123 alin.(5) din Constituție (a se vedea *mutatis mutandis* Decizia nr.82 din 15 ianuarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.33 din 16 ianuarie 2009, precum și Decizia nr.442 din 10 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.526 din 15 iulie 2015).

36. Pentru considerentele arătate, în temeiul art.146 lit.a) și al art.147 alin.(4) din Constituție, precum și al art.11 alin.(1) lit.A.a), al art.15 alin.(1) și al art.18 alin.(2) din Legea nr.47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Admite obiecția de neconstituționalitate formulată și constată că dispozițiile Legii privind completarea unor prevederi ale Legii administrației publice locale nr.215/2001, precum și a unor prevederi ale Legii nr.340/2004 privind prefectul și instituția prefectului sunt neconstituționale.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Președintelui României, președinților celor două Camere ale Parlamentului și primului-ministru și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 4 noiembrie 2015.